

UN CERCLE ARTISTIC

ció de material professional, facilitats per a la venda, multa-

litats, la millor sala d'exposicions de la ciutat, conferències, propaganda dels artistes al de fora de la nació, locals luxosos i confortables per a la conversa, els llocs d'esplai, etc., etc. Tot això els artistes holandesos ho

han aconseguit amb les simples col·leccions i amb la perenne ranxa potser els llegats, el percentatge de les vendes en les exposicions. El lloguer de la sala d'exposicions, les entrades de pagament i altres lloables fonts d'ingressos, han ajudat el

progrés meravellosos d'aquests
cançons artístiques.

cercles artístics holandeses, però el motiu principal de l'existència i crèdit fou la perseverança, l'honestat perseverant; perquè si la perseverança no hagués estat honesta s'hauria pogut produir la creixença però no el crèdit.

Avui dia els cercles artístics de les principals ciutats holandeses són una força social que fa el pes en aquelles ciutats comercials i amb les que parlem a casa nostra el Foment de Treball Nacional i la Cambra Industrial. Els presidents d'aquests cercles artístics esdevenen figura de primer rang de gran to en la vida civil holandesa, són veritables potències cíviques.

Hom objectarà, potser, que Barcelona això no és possible perquè cada home, i sobre tot cada artista, té un rei al costat, que el nostre individualisme és un mal lleig que ens decora, que no tenim remei, i que gir i que tomba. Falsaries, té això. A Holanda l'individualisme és més pronunciat que no pas a Catalunya: el nostre individualisme és un joc de criatures al costat del crudelisme individualisme neerlandès. L'arribada de l'èxit a Holanda és justament la d'haver comptat amb aquest individualisme i d'haver

organitzat aquelles cercles ar-
tístics a base de l'individuali-
me de la raça. La incògnita d'a-
quest problema a casa nostra és
la perseverança. D'això en téim
l'evidència a Catalunya major-
ja que si bé els cercles artístics
no hi han progressat mai, s'han
canviat altres incorporacions hi ha
tenen una vida més arrelada i
extensa que la dels cercles ar-
tístics holandesos. La confirm-
ació més colpidora d'aquesta
afirmació la tenim en l'Ateneu
Barceloní, entitat també cen-
trada, la presència de la qual
atorga tanmateix un al·lissat

prestigi elvies: molta gent de
de més nos prefeix la pres

dépendance de l'Alcaid de Barcelonès.
l'Alcaid de Barcelona. Deme

tenim el Centre Excursionista
el de Dependents, l'Orfeó Cata-
l i d'altres que es troben tan e-
splèndidament encarrilats co-

L'Alenou Barcelonès, habita
veritables palaus de propietat
de les tals entitats; molts
d'aquestes associacions són,

Per què els artistes no podrien reorganitzar-se de la manera seriosa i disciplinada que

han adoptat aquestes entitats
florixents, on tots els associa-
es troben com el peix a l'aigua
i beneficiats d'avantatges pr

fessionals cada dia més nombrosos? Tal vegada perquè h
volgut començar pel confort
el luxe abans d'assegurar

Tapem-nos la cara una vegada
haguem fet aquesta inconfessable,
gairebé grollesca, constatació.

ció, i, tot oblidant-la, veiem
no hi ha una altra raó. Pot
aquesta raó, potser la principi
raó la trobem en la disgrega
de les artístes o de les mae

els artistes o de les assoc-
cions d'artistes. Què fa, per
exemple, el Cercle Artístic
Sant Lluc, agonitzant eter-
nament. Què fa l'Impolent?

ment de les Arts Decoratifs en el seu vegetal de plantis bona? Què fan les altres necessitats associades als artistes i

desconeguts i desconsiderats. No seria ocasió d'agrupar to-
aquelles esglésies i esglésies

activitats en una sola, ben s'entén, ben forta, ben formentada, que pogués impulsar noves moviments artístics i

intelligent i sensible, serm
entrebancat i ofega¹ per la d
unió? No podria homi ~~tunest~~
per fi la gran associació d'

tistes, que englobés les pr
ries associacions actuals?
Tercer: Augustio de debò, f
actiu i profundament repres

l'altre, podria, a la curia o a
llarga, donar-nos, tal vegada,
perfecta revista d'art que
tants anys ençà estem en

File. Joan Sachs

1. The first part of the paper is devoted to the study of the properties of the function $f(x)$ defined by the equation

PALL MALL CINEMA

EL CINEMA EN VERS

Quantes vegades no ens ha desesperat el prosaisme elxerret de la vida! Quantes vegades no hem enyorat amb tristesa els recursos expressius que damunt les taules tenen a flor disposició els actors d'òpera, d'òpera o de vers! Les vegades que ens han pesat les cadenes que M. Jourdain portava sense donar-se'n compte, no tenim fi. Però, ai! La realitat de la vida és un drama en prosa, i a més a més realista!

Hauríem volgut alguna vegada, no pas sempre, haver nascut poetes per comprendre la poesia dels versos. Però no ens ha estat mai possible de satisfer aquesta legítima fretura. Aleshores potser hauríem comprès certes coses que ara no compremem, com és ara gaudir d'una òpera amb els binòculs de teatre enfocats a l'escena, una escena decorada amb tots els recursos realistes de l'escenografia moderna, i hauríem comprès també algunes altres coses. Però, no; no ho hem comprès mai. Cada cop que veiem un actor recitant o bé cantant en mig d'un decorat realista, ens l'imaginem fent el mateix en el si de la seva estimada família, en el si del seu estimat despatx o bé en el si del seu estimadíssim cafè, i hem d'evocar les catàstrofes més pavoroses que han estat flagell de la humanitat per conservar un corcòlic quan menys pasadora.

Si això, però, ens passa quan veiem que aquelles parets o aquelles muntanyes i aquells arbres tan ben imitats són al cap i a la fi de cartó, que ens succeeixi quan veiem l'actor o la cantant o bé recitant en mig d'un decorat de carn i ossos amb aquella naturalitat de l'home que es troba en el seu element, trepitjant terra, palpant arbres, en mig d'una naturalesa tot el més natural que s'hagi creat?

Acceptem la veritat del fals i convencional dins un món fals i convencional; mai, si ens és permès, dins un món real. Es per això que sentim una joiosa impressió en veure una pel·lícula on els personatges s'expressaven en rics octosíl·labs en mig d'un decorat de batalles, de duels, de camps de carreres, a ple aire i a ple sol, interrompent els bells versos dels títols amb el realisme de les escenes, belles també, si es vol, però d'un ordre absolutament diferent. Aquelles escenes, vistes en el teatre, en mig d'un món de cartó i pintura, agafaven una força i una vida i una realitat extraordinàries, ja que els versos eren el més real de l'escenari i tota la resta els servia de "repousoir". En canvi, vistes en el cinema, on els versos apareixien amb el seu veritable caràcter de combinació gramatical, les escenes, i fins

els versos, agafaven una gran força còmica. Cal aleshores no portar al cinema les grans obres en vers? Creiem que quan els versos són millors que l'acció, cal, i si no, serà precis fer que la part mètrica sigui oblidada en absolut, per respecte a l'actor, per respecte a l'obra i fins per respecte al públic.

Ara, si es tracta d'una pel·lícula còmica... Sempre ens ha fet molta gràcia la figura de Neró reüllant versos dalt d'un terrat, tocant la lira i contemplant l'incendi de Roma.

Ja és dimarts. És el principi de dimarts, però ja ho és. Són les dues de la matinada i plou. Plou molt, però evidentment plou abans d'hora. Hauria hagut de ploure, com és natural, per un dimarts que es respecti, després de les nou de la nit. També nosaltres hauríem hagut d'escriure aquestes ratlles després de les nou de la nit, però ai! Les que nosaltres també, si expressió tan impròpia ens és permesa, hauria de ploure abans d'hora.

Dimarts, dia infaust per a nosaltres i per als superstitiosos, és el dia més ple de feina de tota la setmana i el dia més ple de desgràcies respectivament. Perquè, tenint-ne ja tanta, l'Ajuntament ens en dona més decidint de reunir-se aquest dia i no com abans els agradables dilluns.

Perquè, segurament, calia que un Ajuntament tant il·lustre com el nostre santificués el dilluns; i si raons supremes hi ha, aquesta és una raó suprema. Calia que martells i alèsses reposessin. Calia, potser amb més propietat, que reposessin els peus cansats.

Es per això que les sessions es traslladaren al dimarts, per dissort nostra.

ELS ESPECTACLES CIUTADANS. LA SESSIO "DA CAMERA" DE L'AJUNTAMENT

UN DIA ES UN DIA :: UNA SESSIO PREVISTA I ENCERTADA. FANG I ASFALT FAN DE BON MENJAR :: LES CASES BARRIN O EL MONUMENT A PI I MARGALL :: UN RECORD AL SENYOR NUALART

Què hi farem? La sabiduria popular té una paraula per a aquests casos: "S'ha de patir".

No sempre, però, hom ha de dir aquesta frase sagramental amb gest desesperat. El capità d'un vaixell no ruc mogut a petroli, es troba una vegada que se li espantà el piròscop al nostre port, i mentre l'hi ariaven com que no sabia un borrall que no fos del més pur escandinau, anava a passar les tardes a la càseta dels pràctics de Barcelona, qüestió de seure i no gastar. Cada cop, en entrar, el cap dels pràctics se'l mirava amb commiseració i, movent el cap li deia:

—S'ha de patir!
L'altre responia quelcom nocturn, i tot continuava en silenci, cadascú fent la seva feina o no fent res.

I cada tarda el sagramental "s'ha de patir" es repetia. Un dia, però, arribà el capità tot content i, amb aire de broma i amb accent estranger exclamà, per demostrar que sabia ésser correcte i donar els bons dies en català:

—S'ha de patir!
Era que tot estava ja llest i el vaixell podia fer-se a la mar.

A nosaltres ens passa igual; el nostre "s'ha de patir" és avui joïós, perquè també el nostre vaixell ja està ariat i hem decidit de fer-nos a la mar tot seguit, sense esperar que se celebri la sessió: com que la feina no ens deixa viure, un moment que tenim l'apropietat per ressenyar la reunió del Consell Permanent, que, segurament, tindrà lloc avui, dimarts, a dos quarts de sis del vespre, o sigui, per al lector, ahir, dimarts, a la mateixa hora, i com que la cosa és entretinguda i divertida, un espectacle culte, suggestiu i si no massa moral tampoc excessivament immorral—si no es profunditza massa—hem decidit, avui que el temps convidava a anar al cinema, portar al cinema la sessió, i així queda explicat i justificat el que, per un cop, espectacle tan amenós sigui posat a la sessió més divertida del diari, que és la que realment li pertoca.

Quan el lector ho sigui d'aquestes ratlles, la cosa està feta i, si per a ell ho és, per a nosaltres també, i sense por d'equivocar-nos podem dir que, reunits tots, tancats, barrats, i dintre del més impenetrable dels secrets:

—S'ha de patir!
Era que tot estava ja llest i el vaixell podia fer-se a la mar.

En canvi, publicarem el que publicuem, més propi de l'estació, portat per Constança Benet en "La seva hora", una pel·lícula de la Metro Golwyn, una pel·lícula que segurament veuram aviat, que és un drama d'amor entre un príncep rus i una anglesa.

El vestit pot ésser igualment d'exterior o bé de carrer, com l'usa la protagonista.

Una moda que sembla que a Hollywood tindrà uns dies, o ha tingut, d'èxit és la dels mocadors il·lustrats. No la trobem pas encertada; com la dol retrat a la sabata passarà ràpidament, i tot el més que es farà serà exportar-la a Europa, per ajudar a la propaganda. L'ha llançada Marguerite de la Motte, però l'ha inventada a Xile un bon xicot xilè entusiasta d'aquesta senyoreta. Un dia Marguerite de la Motte, tot-hom la coneix, representà la protagonista del "Signe del Zorro", rebé un mocador en una de les puntes del qual hi havia la seva imatge pintada amb tints indelebles. Una carta l'acompanyava en la qual el bon xicot li deia que l'admirava tant que s'havia pintat la seva imatge

LA MODA EN BLANC I NEGRE

Pola Negri :: Una moda de mocadors

Pola Negri, l'artista polonesa que ha portat un punt de pessimisme a la pantalla, amb la influència de la vella Europa, arribant a revolucionar el cor del malencònic Charlot, és a Hollywood una de les artistes més mirades, i potser més admirada per les seves toilettes. Com que els seus papers solen sempre tenir quelcom de morbos, els seus vestits tenen com la caiguda del salzer, un romanticisme pallid de Dama de les Camèlies que de vegades resulta de força bon to. Vesteix sempre d'una manera seriosa, i fins moltes vegades voluptuosa, que no hi ha res tan seriós com la voluptuositat, i fins alguna vegada tan trist. Els detalls són seriosos, però sempre extrems. En la pel·lícula "El líl del fang", de la Paramount, una variant del Cant dels Cants de Sudermann, ha tret darrerament una toilette imperi, que per ara no sabem si reproduir; ja veurem si ens decidim més endavant d'aquest article, perquè realment no pot tenir gaire utilitat.

Es molt senzilla; massa potser, perquè consisteix en una senzilla bata sense mànigues i amb escot rodó, plegada de dalt a baix a l'acordeó, amb un cinturó de pedreria col·locat, com és de rigor, molt alt.

Es clar que és elegant com a vestit de nit, però tal vegada

una mica massa cridaner per la seva mateixa "senzillesa".

Decididament, doncs, ens decidim a no donar-lo.

En canvi, publicarem el que publicuem, més propi de l'estació, portat per Constança Benet en "La seva hora", una pel·lícula de la Metro Golwyn, una pel·lícula que segurament veuram aviat, que és un drama d'amor entre un príncep rus i una anglesa.

El vestit pot ésser igualment d'exterior o bé de carrer, com l'usa la protagonista.

Una moda que sembla que a Hollywood tindrà uns dies, o ha tingut, d'èxit és la dels mocadors il·lustrats. No la trobem pas encertada; com la dol retrat a la sabata passarà ràpidament, i tot el més que es farà serà exportar-la a Europa, per ajudar a la propaganda. L'ha llançada Marguerite de la Motte, però l'ha inventada a Xile un bon xicot xilè entusiasta d'aquesta senyoreta. Un dia Marguerite de la Motte, tot-hom la coneix, representà la protagonista del "Signe del Zorro", rebé un mocador en una de les puntes del qual hi havia la seva imatge pintada amb tints indelebles. Una carta l'acompanyava en la qual el bon xicot li deia que l'admirava tant que s'havia pintat la seva imatge

TRES AVENTURERS ITALIANS A BARCELONA LA PLENTUD I LA CAIGUDA CASANOVIANES

Quan Casanova torna a presentar-se a la seva ciutat nadiua posseeix la plentitud dels mitjans de seducció i d'intriga i es llença al corrent tèrbol de la societat veneciana des d'una posició superior. Ja no és el petit abat, autor d'entremaliadures adolescents, ni el perillós sense recursos que s'esquella de nit pels recous més deserts, rumiant alguna malifeta; són llunyanes i oblidades les tasques ingrates de passant d'advocat i de modest violinista de teatre. Es ja un aventurer de volada, al qual han elevat un tomb de la fortuna i l'aprenentatge de les misèries de la vida. Els seus amics són els vells patricis, els estrangers influents, els joves aristòcrates. I les històries galants, si han perdut la frescor i el sentiment de les primeres, tenen l'estilització complexitat dels clàssics libèrtins, el misteri de la màscara i de la nit propícia, el brill de l'or i la seda i una espurna de la sumptuositat fastuosa de Tiziano i Tintoretto, els pintors venecians.

No és estrany, amb la seva psicologia, que Casanova es deixi caure a l'embarqueig del plaer, oblidant l'estranya, la freda, cruel i sàvida tirania del govern venecià. Corre d'aventura en aventura, en una joiosa inconsciència. La gòndola el duu discretament pels canals més ombrívols, amagant-se sota la capa folgada o la disfressa discreta, i a fent servir igualment la clau d'una petita porta, o l'escala de cordons penjada damunt l'aigua. Moltes nits, perdent-se en la fosca i el silenci de la llacuna adriàtica, es tanca misteriosament en una caseta aïllada de Murano, el "casino" elegant i discret, del seu company de disbauxa nocturna, l'abat Bernis, en el moment ambaxador a Venècia, un dels diplomàtics francesos àgils, dúctils,

potser l'època més vària i desconcertat de la seva vida. Nombroses empreses d'objectiu dispar ocupen el seu temps en una barreja multicolor. I sembla, un instant, que l'aventurer pot convertir-se en un senyor reposat i opulent, però la manca d'un fons moral i la febre del guany tornen a lligar-lo al seu destí incert.

D'arribada a París, Casanova, com en el seu primer sojorn, viu en el cercle dels actors i ballarines de la comèdia italiana, i amb estreta relació amb la família Balletti. Sembla encara el temps en que els germans Parfèit deien d'ell: "disfrut d'una honrada fortuna que li permet satisfer la seva afició a la literatura i als viatges", però que, en canvi, l'inspector de policia Meunier precisava en un "rapport" que "Casanova, italià, viu mantingut per la senyoreta Silvia, de la Comèdia Italiana". Silvia, esposa de l'actor Marius Balletti, era una dona d'intel·ligència i de cor, que sempre li donà un bon acolliment, mal correspost.

La principal preocupació de Casanova és trobar diners, clau necessària de la vida joiosa. Els seus punts continuen essent el joc i la ciència oculta. En mig de la societat adequada, que sap escollir-se, igual proposa una partida de "farao", reservant-se discretament el dret de "corregir la fortuna", que comença a disposar enmig de la sala figures màgiques en les quals fonament oracles innocents. Es la seva, com diu Le Gras, "una ciència hermètica de realitzacions pràctiques, una xerrameca somrient, discreta i seivicial". Però enmig de les bagatelles, indubtablement profitoses, mes no amb excés, té la sort de trobar la vella duquesa d'Urfé, exaltada per una erèdula follia, deixeble, segons ell, "d'Arnald de Villanova, Ramon Llull, Paracels i Boscave", creient en la màgia, l'astrologia i la cabala, i a la qual, amb engany, amb pràctiques grotesques i la promesa del retorn de la joventut, arriba a sostreure quantitats d'importància.

Però les seves ambicions són majors. Atrévit i sortís, aconsegueix entrar en les combinacions de l'alta finança. Per encàrrec del banquer Paris-Duverney, el company d'afers de la Pompadour, projecta i organitza, junt amb els germans Cazebigi, una rifa per a la creació de l'Escola Militar, i obri una oficina de despatx de bitllets que li assegura ingressos considerables. I llança a la realització d'iniciatives, munta una fàbrica d'estampats de seda, però la indústria fracassa perquè, com a bon conixedor, tria només belles obreres a les quals dona força sou i poca feina.

Disposant de fortes possibilitats econòmiques, Casanova vol enlucrar per la fastuositat vanitosa. Sembla un gran senyor amb els vestits de vellut i de seda, els brodats i les joies. Té dos cotxes i cinc cavalls. Ha llogat als voltants de París, a la Petite Polònia, una caseta elegant en la qual reb discretament i nombroses visites femenines. Sembla, superficialment, que la seva vida ha arribat al punt més alt i a l'ensens més sòlid. Però en mig de l'estentatí brillant, l'amenaça d'un procés criminal per falsari l'obligava a fugir de terra francesa.

I és perquè la vida de Casanova a París pot compararse a una fruita bella i sucosa per fora, però amb el pinyol corcat, podrida per dins. Des que arriba, i malgrat les elevades relacions, la policia mai deixa de tenir-lo per sospitós. Freqüent massa sovint els catius de joc on regna la trampa fraudulenta i té per companys brètols i aventurers prou coneguts, valents d'òfci que en deixar les cartes marcades es barallen pel guany a cops d'espasa en la fosca dels carrers. Se li ha descobert una tèrbola intriga amb una senyoreta compromesa i una llevedora complacent, en la qual assumeix una forta responsabilitat. La manca de pagaments en la indústria fallida és causa de reclamacions judicials. Ja ha estat uns dies detingut a la presó, auguri de males aventures. Home d'intel·ligència àgil i desperta, sent per nombrosos indicis que no trepitja terra ferma, i el

record dels Ploms sembla aconsellar-lo. Un nou procés obert per la falsificació d'una lletra de canvi el decideix a marxar. Encara que a les seves memòries no parla d'aquest fet, Samaran ha pogut recollir les proves documentals de la causa de la fugida.

En sortir de París ja deixa enrera una part ben important de la seva vida, i amb ella la possibilitat de redimir-se de la condició d'aventurer errant. L'avinentesa propicia d'una activitat més centrada i honorable s'esvaeix; quan hi torni les estades seran sempre curtes i temeroses, les coneixences oblidades o desaparegudes, el diner més escàs, el luxe més precari i l'ambició més modesta. Per això, en deixar-la, sent com un regust de melangia. Potser si pogués niar a la seva ànima sentiria també com el corcò d'un renouiment. Perquè la fugida trenca un lligam sentimental sincer i pur. Silvia feia un temps que havia mort. La seva filla, la ingènua i tendra Manon Balletti, la graciosa Talia que somrià a través del pinyell de Nattier, ha recollit l'afecte madur, convertint-lo en passió jove. Manon ha caigut en l'encís del seductor. I quan Casanova fuig a Holanda, Manon, recolzada damunt la tauleta de cirerer, somia i li escriu les tristes lletres, sense resposta, febroses i manyagues. Perquè Casanova, en terres holandeses, l'oblida; pensa en la manera de refer la fortuna enamorant la filla d'un banquer influent, mentre Manon, caiguda damunt el clavicèmbal callat, plora el seu desencany.

L'estada a París representa per a Casanova el màxim de les seves possibilitats d'acció. En sortir-ne ha donat tot el rendiment, ha assolit el punt més alt de la corba, i encara que la repetició dels recursos ben apresos, i probablement les subvencions que rep com a agent de relació masènica, fan un cert temps que els seus viatges puguin ésser igualment fastuosos, en el fons ha començat l'època de la decadència, que lenta al principi s'accelera després molt de pressa fins a la caiguda definitiva. Casanova, d'aventura en aventura, corre tota l'Europa, enlluernant els cànids amb el títol que graciosament s'atribueix de Cavaller de Seingalt. A Berlín conversa amb Frederic II i a Sant Petersburg atrau la curiositat de l'emperadriu Catarina. Es baralla amb Voltaire a Farnay, i fereix en duel al general Brancich, a Varsòvia Però a mida que l'edat avança i que va coneixent-se arreu la seva personalitat veritable, el poder de seducció minva i les dificultats creixen. A Milà una jove comtessa barcelonina el refusa amb dignitat, i a Londres una petita intrigant juga amb ell amb freda cuellat. A Nàpols s'enamora, sense conèixer-la, d'una filla seva, situació dramàtica que després han recollit per als seus protagonistes, també seductors, Valle-Inclán en una història del marquès de Bradonir, i Martínez Sierra en una "aventura del seu Don Joan". Quan torna a París li notifiquen per un decret relatiu l'ordre d'absentar-se de França. Té serioses dificultats amb la Justícia a Colònia i a Stuttgart. Es tancat a les presons de Madrid i de Barcelona. En moltes ciutats que visita l'expulsen com a indesitjable. I al córrer els anys, en desgastar-se l'empenta atrevida i en augmentar les proves de les intrigues equívokes, va calent el nivell de la seva vida aventurera.

Casanova, que força temps combat amb constància i aspror les adversitats de la fortuna, arriba, amb la vellesa, un moment en què es dona per vençut; i la caiguda es fa ràpida. Després d'humiliants sol·licitacions li es permet de tornar a Venècia, on es converteix, per un sarcasme del destí, en espia dels Inquisidors, cobrant per al vil treball un magre estipendi. Ben acollit primer per la societat veneciana, a la qual distreu amb la conversa sempre viva i placent, torna aviat a conèixer-se malvolentes. Els seus amors s'han fet modestes i viu mantingut per la condició Francesca Buschini, en una humil caseta. Els Inquisidors, descontents, suprimen el sou fix, donant-li només una petita quantitat

per cada rapport que presenta. Malcontent, agraït i envicós, agombola damunt seu una atmosfera hostil. Un llibel insultant que publica contra un patrici influent l'obliga a desterrar-se altra vegada.

En plena vellesa, sense ambició i només per mantenir-se, Casanova ha de convertir-se de nou en rodacamins. Etapa lamentable que voreja la misèria i que segella el desencany de l'extrema vida perduda. Fins que l'atzar li dona un port de refugi posant-lo en relació amb el comte de Waldstein, home contradictori, generós, exaltat i bruse, que se l'emporta com a bibliotecari al seu castell de Dux, a Bohèmia, on s'escorre, almenys materialment assegurada, la vellesa.

A l'antic castell hauria pogut viure-hi feliç a no ésser la irreductible oposició del seu caràcter amb el de l'administrador i criats de la casa, que es riuen francament del seu posat encarcerat de representant del segle. Ell els torna la broma, amb odi. Encara quan Waldstein és al castell el conflicte s'atenua; però quan s'absenta, la tempesta esclata. Casanova contesta a l'ofensiva del servei motejant-los amb el suprem insult de "jacobins". I per oblidar la darrera amargor es tanca en un petit recó de la biblioteca.

En el refugi amagat, entre la pau dels llibres, Casanova escriu. La majoria de les seves obres són escrites a Dux. Corbant damunt la taula el cos alt i envellit, escriu estudis científics i històries, treballs de crítica i de literatura. Li plau recordar la imatge canviant de la seva vida tant plena, les societats amb les quals ha conviscut, la troça entrelligada de les aventures, de les quals en servea com una incerta clau i un pòsit d'enyorança. I del retorn en surt la narració, viva, fresca i moguda, de les memòries que ens porten fins avui l'alt del segle.

De la vida casanoviana, closa per la mort als atànies tres anys, en terra bohèmia, ens interessen sobretot les aventures barcelonines i l'impresionament a la Ciutadella, de les quals tractarem en un altre article.

Carles F. Sunyer

1.—El Sr. Salabert, que és un home molt enginyós, muntà a casa seva un aparell de telefonia sense fils.

2.—Però mai pogué fer-lo funcionar bé. Sempre deixava oír, en lloc de cançons, concerts i cotitzacions, uns sorolls així com freginats i ebullicions.

3.—Només el diemòniol de la radiotelefonía pogué embrinar la causa d'aquells sorolls. Era que el Sr. Salabert, en lloc d'emprar per a la seva instal·lació els fils d'aram, n'havia emprat de "coure".

La Inhumana

és l'obra més gran i curiosa que s'hagi fet en Cinematografia fins avui

ge a tots els seus mocadors. Com a mostra n'hi trametia un. Tot seguit la cosa es posà de moda; els homes porten el mocador il·lustrat a la butxaca del pit; les senyores també en vestits de jaqueta, o a la bossa quan no. Tots els mocadors porten el retrat de l'estrella més admirada.

No cal dir de qui és el retrat que porta cada una de les stars.

Altra cosa seria si es tractés de la més envejada.

Hopa Sinclair

ELS DEU MANAMENTS

Argument de la pel·lícula Paramount, que es projecta al Coliseum.—Programa Selectine.

Ningú no ha oblidat els temps bíblics. Tothom els ha viscut des de la infància més rudimentàriament escolar en què, sense encara saber de llegir, contemplava les làmines (els sants) de la Història Sagrada. Destables sants, si algun sant pot arribar a ésser destable, però més destables encara com a làmines i com a elements d'història.

Amb tot, però, aquelles làmines ens familiaritzaven amb l'acció i ens donaven una idea llunyana, si no telecòpica, del poble egipci i del poble hebreu.

Amb tot, no arribàvem pas a llegir unes làmines amb altres fins a fer-ne quelcom de continu i viu, és a dir, una veritable història d'un poble que sofreix i que emigra. No veïem la paraula poble més que com una massa amorfa, no pas format d'individus particulars. Tampoc ens imaginàvem el poble egipci més que com un poble que portava unes cortines davant de les orelles i uns vans amb un llarg mànec. Però, fet i fet, sabem el que tota aquesta gent havien realitzat, els uns en qualitat de poble escollit, els altres en qualitat de poble perseguidor.

Avui, tot això, que no és més que el llarg exòde en recerca de la Llei, més que no pas en busca de la Terra de Promissió, perquè la promesa en realitat no era més que la Llei, tot això tan abstracte, ho veïem concretat; agafa cos i llum, surt de la boira, adquireix faccions determinades i es mou amb lògica i continuïtat cap a la fi.

Veïem, de primer, el treball de la màquina humana en les immenses construccions egípcies, i el poble hebreu sota el jou, ramat esclau d'un tirà que ho és de les seves passions, del seu orgull, de la seva sed de glòria.

Comença l'acció amb la construcció de la ciutat de Ramsès. El poble esclau és una simple maquinària, i res no pot fer entrar en la psicologia del poble dominador la pietat per a l'oprimit. Moisès, que s'aixeca davant del faraó per demanar misericòrdia, és foragitat pel mateix fill del sobirà. En retirar-se, Moisès anuncia la venjança de Jehovà i, en efecte, el fill del faraó és portat mort hores després. Ni encanteraments, ni cerimònies, ni riqueses, són prou per poder tornar una cosa tan subtil com la vida al cos inanimat. La dolor, però, no fa més que exacerbar la crueltat del sobirà, i aleshores sols un remei queda als oprimits: l'exòde, la fugida, l'emigració en

massa, tornant a la vida nòmada, abandonada de temps, de Josep.

I homes, dones, criatures, bestiar, carregat tothom, ramat informe i innumerable, entren en el desert i caminen cap a la terra promesa, cap al desconegut país. Però de sobte apareix la mar com barrera infranquejable. La fe del poble vacilla. Però Moisès estén el bastó i les aigües (les aigües en els nostres dies del poder de la ciència i de l'enginyeria) se separen i deixen un camí de sorra que el poble escollit passa a peu sec, i que es precipiten amb tumulte innombrable de remolins damunt l'exèrcit perseguidor, engolint-ho tot.

I continua l'exòde i arriba un moment que torna a flaquejar la confiança; la fe s'extravia i el poble es llença a totes les orgies temptat pels miratges del desert i de les privacions. Crea idols que després adora, i Moisès, del Sinaí estant, implora del Déu de les batalles un remei a tants mals.

I, entre llamps i trons, baixa del cel la Paraula, i la Llei queda escrita per a l'eternitat en la pedra de les taulles i en la consciència de la humanitat.

Però encara cal concretar més. No n'hi ha prou amb presentar l'origen de la Llei divina en el recul dels temps. Cal, ja que totes les lleis són d'ordre pràctic, posar-la sota els nostres ulls i sota el nostre temps, i aleshores ens trasludem a una llar moderna on dos germans viuen segons dues oposades normes. L'un, Daniel, descregut, ateu. L'altre, Joan, creient i respectuós amb Déu i amb la seva mare. Daniel fuig i troba Maria, víctima del vici, a la qual recull i porta a casa. Els dos germans se n'encamen, però ella prefereix Daniel, que s'hi casa, i mentre Daniel es llença als grans negocis sense cap escrúpul, el seu germà resta a casa fent de fuster com abans.

Empès per l'ambició, Daniel és encarregat de construir un gran temple, però, aconsellat per la cobdícia, empra mals materials. Del diner així adquirit la luxúria en fa instrument i Daniel s'emboïga amb una xicota bellíssima escapada de la illa on els leprosos són confinats, i la cobreix de valuoses joies.

Però el vici és un abim i Daniel ha de robar per alimentar-lo, i quan no pot recobrar un collar de perles que ha regalat a la seva amant, la mata. I aleshores comença el càstig. Presència com la seva mare mor en l'esfondrament del temple al qual no havia donat la deguda resistència, i el canot en el qual pretén fugir de la justícia dels homes és engolit per una tempesta de Déu.

Aquest és l'argument. Només que el lector reflexioni en la realització d'aquest senzill esquema, comprendrà la grandiositat de l'obra material i de l'esforç que ella representa.

Teodor Roberts, el creador de tants tipus magnífics de veïl, com per exemple el Lord Loam de l'Admirable Crichton i altres, és el Moisès, ànima de la part bíblica. Rod la Rocque es revela un gran artista en el paper de Daniel; Richard Dix, en el de Joan, així com les actrius Leatrice Joy i Edith Chapman. Però, sobre tot i sobre tots, l'animador dels "Deu Manaments", Cecil B. Mille.

LA SESSIO...

crets, un cop llegida l'acta de la sessió anterior passarem al

DESPATX OFICIAL

Molt interessant, com no? Estem segurs que el senyor Damians demana prorròga per instruir expedients incoats. Déu meu (és a dir, Déu nostre!), ara no ens recordem si el senyor Damians és dels que van dimidir! Fet i fet, tant li fa.

Estem segurs també que hi hagué algun ofici o comunicació de l'alcaldia, del governador, del senyor Sales i Anton o d'algu altre, parlant del monument a Pi i Margall.

N'estem segurs i no sense motiu, car dilluns es reuniran els consellers per tractar de la dèria del senyor Sales i Anton, les Cases Barates, o sigui la tan debatuda qüestió de l'emplantament del monument a Pi i Margall. Què es decidí? Es un secret. El senyor Sales i Anton està enamorat de la construcció; d'altres ja els agrada ja la construcció, però com que darrera hi va el senyor Pi i Margall (vade retro!), dissimulen i carreguen el mort al senyor Blay. L'únic defecte que per a ells té el monument, és que no portarà llur nom. L'acceptarien, mal que fos en el Cementiri Nou, amb una estàtua ben rexinolada i ben viva, i fins disposats estarien a deixar-se unes bones barbes i un bon bigoti, i a posar-se uns bons binocles ben bellugadissos, per ajudar la inspiració escultòrica, i diem-ho, artística, del senyor Blay.

Però no; això fóra molt difícil, perquè aquell monument en costa molts, de diners, i una cosa així es veuria massa i tothom en parlaria. Cal ésser més modest, i més prudent. Què es decidí en aquella reunió? repetim, per tornar a prendre el fil de la nostra dissertació. No se sap; sola se sap que el senyor baró de Viver, repartí als priaristes, sense que ningú no se n'assabentés, una nota que el senyor Garriga Nogués, secretament portà a l'Ajuntament i que copien en el seu estil original.

"En el mitjà celebrat ayer, domingo, para protestar del cambio de emplazamiento del monumento

a Pi y Margall, sólo existieron 63 personas, aparte de los señores de la presidencia y oradores que eran 77 en total, 70 personas.

Manifestaron que la protesta por el cambio de emplazamiento era un pretexto para exteriorizar, en pleno Gobierno del Directorio, el sentir del alma del pueblo oprimido.

También manifestaron que los culpables del cambio eran los jesuitas y las clases adineradas.

Ninguna razón técnica en contra del emplazamiento acordado."

Fora d'això, res més. Se'n dirà quelcom al despatx oficial? D'aquí a unes hores, després de dormir, ho sabrem, i el públic també.

I es passà a l'

ORDRE DEL DIA

Nodrida, qui ho dubta? Plena d'assumptes interessants, qui ho negarà?

Entre els dictàmens discutits n'hi ha un d'importantíssim. Es tracta de l'exploitat del fang de la ciutat. Una Companyia poderosíssima ha ofert adquirir tot el que es produïx, car assegura que el seu capital social és inesgotable. Té l'esmentada Companyia la famosa The Famous Clay and Nafiness Corpora-

Això tindrà extraordinària avantatge, ja que, ultra una cada dia són més els inestables, si se'ls fa passar a infestacions, el tractament serà sempre més ràpid.

Ara, que per ésser incurable es necessita ésser fill de Barcelona, o bé haver-hi viscut deu anys, la qual cosa considerem excessiva.

A hores d'ara ignorem si s'ha accedit a fer alguns rebuixos, la qual cosa tot seguit que ho sabrem hem de comunicar als amables lectors.

FINAL PROVISORI

I com sigui que a hores d'ara o sigui a quarta de set del vespre del mateix dimarts, després d'haver-nos permès el temps transcórrer dormir bé i ben menjar, no s'havia reunit encara el Consell, contrariant notablement les nostres més atrevides previsions, a l'enséms que una comissió de veterans de la guerra d'Àfrica, que anaren a demanar clemència per al senyor Blay, ens hem de decidir a provar uns punts suspensius, esperant les interessantíssimes i curioses decisions del nostre Govern municipal i més espès que la substanciosa escudella d'arròs i fideus, que havien d'ac-

lebra la seva reparació, demostrea que ha fet guanyar diners a l'Ajuntament amb el seu viatge a Sevilla.

I finalment, un decret del senyor "Viver, protector de les arts, concedint el palau de la plaça d'Armes del Parc a l'Institut de la Ciència i de l'Indústria."

EL SENYOR GARRIGA-NOGUÉS O LA REINCIDENCIA I L'ESPONTANEITAT.

Quan semblava que tot s'havia consumat, aquest conegut banquer es presentà per tornar a sostenir la seva tesi contra el monument a Pi i Margall. Com que LA PUBLICITAT li havia donat armes, ell les aprofità totes, dient que en el nostre editorial expressàvem exactament la seva manera de pensar, sinó que ell no sabé expressar-ho. Però ara ho diu, i ben alt, ja que hi ha hagut algú prou valent per proclamar-ho, algú no gens

raons tècniques sobre el canvi de llei; i digué que no hi havia cap acord. La reunió durà mitja hora.

La Fox-Film

Hem rebut d'aquesta important firma l'"Anunci anual", magnífic àlbum a tot color, amb els cartells de vint-i-nou de les millors pel·lícules en producció de la casa. Així mateix hem rebut també el "Portavoz Fox", la revista que edita aquesta signatura. Al representant a la nostra ciutat les més expressives gràcies.

"La inhumana"

Molt s'ha parlat d'aquesta pel·lícula i molt també dels elements que han intervingut en la seva producció. Els diaris estrangers van plens del nom de Marcel Herberier, el seu "metteur", al qual alguns anomenen el Pirandello de la pantalla.

Tothom que l'ha vista reconeix que és quelcom de nou i de no vist fins ara, però que cal ésser civilitzat per comprendre-la.

Amb aquest supòsit, l'espectador no perd un instant l'interès per l'ambient, tots dos originalíssims.

Algú havia dit que el nostre públic no "hi entraria". Això no és exacte. El nostre públic, que al teatre ha estat el primer de la Península d'aplaudir el Pirandello de les taulles, que és el senyor Pirandello; que en quant a decorat ha vist primer que París el "Doctor Caligari" i tantes altres produccions que canvien el curs de la lògica acceptada.

Calia, però, comprendre aquestes coses, i a les "Presentacions del Ciec" li ha cabut l'encert de portar una pel·lícula que emplenarà cada dia el local on es projecti.

BRIC...

mi; i tot seguit li preguntà si li agradaria de veure les seves obres completes posades a pública subhasta.

Com que no hi tenia inconvenient, i el senyor Sants Socías i Albricias (i) no es volia executar, vingué l'executiu, el qual ha organitzat una segona representació del Bric a Brac, però sense majúscules, i amb liquidació total de totes les existències.

Segons el Butlletí Oficial, nosaltres bevem en bones fonts, el dia 4 de desembre se celebrà una alegre subhasta, amb gran mise-en-scène, cal dir-ho, del teló de l'"Espanya Trágica", de la decoració del "Misteri del Llac", de "La Font de Leda", naturalment, sense Leda ni les altres senyores; de "Els gats de Mimi"; del "Pirata Blanc"; de "El Tàmesis"; del "Palau de Bric a Brac"; una cortina pintada com totes les decoracions d'època, pel senyor Alarma.

Vint-i-quatre vestits d'ocell blau; sis de vellut groc amb sis capells de fantasia. Sis vestits de vellut blanc amb els respectius capells. Sis de vellut blau i els capells corresponents. Un de vellut negre; un de fil de plata; un de vellut color rosa amb capell de plomes; un de papagai amb capell (i). Una capa de ploma amb capell; un vestit de vellut morat amb capell; un altre d'or (i) amb capell de plomes blanques; un cinturó de plomes verdes; un de pomes vermelles; un vestit de canari imitació ploma, i un de vellut or.

Tot això està valorat en tres mil cinc cèntes pessetes.

Nosaltres, que sempre veïem el senyor Alarma tan modestament amb les seves boniques i frondoses patilles, poc ens podíem pensar que tingués un guarda-robes tan ben proveït!

Les "reprises" poden ésser tan fixes com les estrenes. L'invent d'un me:: cànic català ::

Un català, tenint el gust de dir que és un català, el mecànic Joan Sastre, ha contribuït amb les seves observacions a un notable perfeccionament del cinema.

Operador del "Cine Gayarre", de Sans, no s'ha limitat a fer el seu monòton treball quotidià, sinó que, fixant-se en el que feia, ha observat el que podia arribar a fer, i ho ha fet, resolent un dels problemes tècnics més enutjosos de la càmera i del negoci cinematogràfic, que de rebot interessa al públic, ja que interessa a la durada de les pel·lícules i a la fixesa de la projecció.

Tothom ha vist una tros de pel·lícula amb els seus dos rengles de forats. Aquesta forats, quan, a tópa de servir (servissim) perquè els engranatges per fer la pel·lícula davant del projector, s'engrandeixen, tan que la projecció tremoli, i a les hores hom considera la pel·lícula vella i hom ha d'acabar per llençar-la.

El senyor Sastre, però, ha trobat el que més enginyers cercaven inútilment; és a dir, un sistema de

La Inhumana

és una fantasia del Màgic de la Cinematografia europea

MARCEL L'HERBIER

tracció (se'n diu tracció) que no necessita per a res els forats.

D'aquesta manera, mentre les pel·lícules no siguin ratllades, tant hi farà que siguin velles com noves; sempre tindran el grau de fixesa necessari perquè hom no hagi d'acabar per freqüentar la botiga de l'òptic, i perquè a l'estiu, el temps de les "reprises", poguem gaudir de les produccions ja vistes, sense enyorar aquell temps en què l'edat no les feia tremolar.

No explicarem pas el sistema, que encara que senzill per a un tècnic, resultaria sempre complicat per a un senzill lector; bastarà aquesta notícia perquè el nostre públic sapiga que l'enginyer català pot col·laborar amb la indústria nord-americana.

"Peter Pan" a la pantalla

Finalment, s'ha decidit de posar en film aquesta deliciosa obra de Sir James Barrie, l'autor de "L'Admirable Crichton". En la distribució dels papers hi ha hagut alguna dificultat. Es desitjava que fos Mary Pickford el paper de protagonista, però no s'ha aconseguit. Finalment s'ha trobat una petita actriu, molt jove, a la qual Pola Negri ha dispensat la seva protecció. Aquesta actriu és Betty Bronson, la qual trobà algunes dificultats per... vestir-se, ja que essent la seva mare una senyora vídua i necessitada, no podia més que desvestir-se, i d'aquests no més en bon estat!

Aquest principi, però, no obsta perquè després vingui un brillant destí.

Un altre dels principals papers serà també per a una principiant, Mary Brian.

60 hores en Zeppelin

REPERTORI M. DE MIGUEL. Davant d'un públic nombros, selectíssim i gratíssim—bells dames, oficials d'aviació i de marina, elegants senyors i joves esportistes—es projecta dilluns, al matí, al Kursaal, i en prova provada, la segona de les pel·lícules que componen la construcció i el viatge del "Z. R. S." a Amèrica.

No veïrem la primera d'elles, que havia d'ésser interessantíssima pel que resultà la segona, que comprèn el període de proves abans de la gran travessia. En companyia dels invitats de la casa constructora, dels comandants americans, sempre tan alegres i tranquils, i dels pilots alemanys, tan importants i tan tècnics sempre, recorrem a vista d'ocell tot Alemanya, part de Rússia i part d'Àustria, veïem el panorama en Zeppelin, amb els detalls més topogràfics. La taxa de l'ombra del dirigible damunt del paisatge, és d'un efecte extraordinari, i el pas damunt les catedrals gòtiques dona una clara idea del tamany de l'aeronau. Veïem el Rin com un fil d'argent, i l'inombrable port d'Hamburg; i tantes i tantes ciutats i paisatges que, si de tant en tant no donéssim una ràpida mirada a l'interior del globus, podríem vertigen en guanyar-hi ens precipitaríem... damunt de la pantalla.

Harold Lloyd, padri de boda

Harold Lloyd era a Nova York quan, sobtadament, hagué de marxar a Los Angeles. Què passava? Era que havia d'ésser padrí de boda del seu germà Gaylord, que s'ha casat amb Vera Webb, més coneguda en el món de la pantalla amb el nom de Barbara Starr.

La Inhumana

és una concepció d'algu que comprèn el que ha d'ésser la moderna cinematografia

Jaque Catelain, protagonista de

La Inhumana

és l'home més formós del món

ELS ESPORTS

FUTBOL

LA DIRECTIVA DEL "BARCELONA" RESPON AL JUGADOR ALCANTARA

La Directiva del F. C. Barcelona ha fet pública la carta en la qual respon a la que li adreça el jugador Pauli Alcántara. La manca d'espai en primer de publicar la íntegra, però en síntesi diu el següent:

Crea la Junta que després de la reunió celebrada amb l'esmentat jugador, havien quedat esvaïdes les divergències que originaren la mesura disciplinària. Va concretar-se llavors categòricament i amb claretat mercediària—diu la lletra—, que com a condició precisa l'Alcántara havia d'acceptar íntegrament els principis de disciplina i que s'abstindria de formular exigències que per constituir una excepció acabarien per determinar forma de noves represses, i si es manifestava a reprimir amb energia.

El cercle està reconegut a l'Alcántara per tot el que ha fet, però de la mateixa manera cal convenir que el Club de vegades, inclosa a costa de veritables sacrificis, ha correspost plenament, premiant la seva gestió.

Nega en termes energics els conceptes emesos per l'Alcántara en la seva carta i que s'hagi ferit la dignitat de ningú. Els suposats greuges que esgrimeix l'Alcántara, ultra no responde a la realitat, són una platforma que es pretén crear.

Es desclou irrevocable dels directius mantenir la disciplina cost el que costi i no es faran excepcions a favor de ningú.

Finalment la carta subratlla el fet que mentre l'Alcántara parlà del seu amor al Club desbordà el lloc d'honor que tenia assignat, precisament en aquests instants que han de celebrar-se amb tot esplendor les noces d'argent. La lletra acaba així: "No atenció a comprendre quins mètodes poden impulsar-vos. Inhibir-se serà tan comode com vos vulgueu, però ens sembla a nosaltres que aquest fet per si mateix servirà per palesar la basarda de certes afirmacions".

Signen la carta el secretari, senyor Francesc Gempner, i el president, senyor Joan Gempner.

L'ESPANYOL DEMANA A LA FEDERACIO QUE ES REPETEIXI EL PARTIT AMB EL BARCELONA, QUE NO ES CASTIGUI A SAMITIER I QUE ES RECOMANI AL PUBLIC QUE SEBASTINGUI DE FER SOROLLOSOS MANIFESTACIONS

El C. D. Espanyol va adreçar ahir una lletra a la Federació en la qual demana que, d'acord amb el Reglament, el partit de Campionat amb el Barcelona torni a celebrar-se. Tanmateix el seu fervent desig que no sigui cap desqualificació sobre Samitier, per tal que aquest pugui aconseguir-se el vintè matx amb el Barça.

L'Espanyol—diu la lletra—pretén que el seu llurs esportistes assolir el Campionat de Catalunya, no es vegi entretallat per incidència dels quals ells no són responsables, ni per lesions en els regles dels seus adversaris.

També demana a la Federació que, amb tota la seva autoritat fent una crida a la cultura i esportivitat del públic perquè, durant el partit, s'abstingui de sorollosos manifestacions, que si bé són comprensibles per l'interès i suportament, influeixen en l'ànima dels jugadors dels dos bàndols, excitant el seu nerviosisme i totant hores i hores al joc. Desitgen, per tant, que el partit es desenvolupi en les màximes condicions de normalitat, per tal que qualsevol que miri s'ho mereixi.

EL PARTIT BARCELONA-ESPANYOL

Com sigui que alir fins molt avançada l'hora continuava reunida la "Comissió" esportiva de la Federació Catalana, deliberant sobre els acords a prendre respecte als esdeveniments del partit Barcelona-Espanyol, i es llançaven en la més absoluta reserva, no podent donar encara els acords finals, si bé es donava com a probable la repetició de l'esmentat partit que, com així, tindria lloc en una de les primeres dates disponibles abans de les vacances de Nadal.

EL FUTBOL-ESPECTACLE

Hem sentit a dir que l'autoritat governativa està disposada a intervenir en el referent a les suspensions dels partits de futbol, que, segons sembla, no considera "normal". Eines s'afirma que molt aviat es dictaran disposicions sobre aquest punt.

Així prevé de les denúncies que fan molta gent que concorren al futbol com a un espectacle de qualsevol mena i desconeixen en absolut les regles del joc, intangibilitat dels acords sempre l'arbitre, etc.

Al pas que anem, serà preferible que la Federació es limiti a fer partits reservats exclusivament per als socis i així hom s'estalviarà d'escalar els comentaris tan derrocinats i sense, que després fan aquests esportistes que van al futbol com a les curses de braus.

També sembla que s'ha estat denunciant que per a partit d'importància es desparten a les entrades de les que en realitat caben als camps de joc.

BOXA

LA REUNIO D'AVUI

Aquest vespre se celebrà al "Municipal" Palau una reunió d'urgència a base dels mateixos líders: Martínez-Baudry i Thomas-Schladerhauer.

RUGBY

EL SANT ANDREU I EL BARCELONA EMPATEN A 8 PUNTS

Aquest partit entre els amateurs al rugby havia despertat un gran interès, ja que encara mai els dos primers equips d'aquests cercles no s'havien trobat un davant de l'altre.

L'exhibició que feren diumenge a la tarda al camp de Sant Andreu fou molt bona, deixant molt que desitjar, tant que a voltes semblava un partit de principiants; la descomposició era completa en tots dos equips.

Els davanters estaven completament desorientats, essent millors els del Barcelona. Els mitjos millors, els del Sant Andreu. Dels tres-quarts, tan malament els uns com els altres. Els "arrières", complint.

Marcaron els assaigs, pel Barcelona, En Duffó i En Cebrian, tots dos d'arrencades individuals, transformant-ne un En Fontanella. Pel Sant Andreu marcà l'escapa d'una arrencada, que fou transformada per En Riva, aquest mateix jugador picà un cop franc, que el convertí en tres punts, fruit aquest cop franc d'una obstrucció a En Blauquet quan anava a fer una marca quasi segura.

Els equips eren: R. C. St. A.: Antic, Roure, Sadurní, Lamarca, Olivé R., Andrade II, Blanquet, Arroyo, Escapa, Riusa, Riva, Terez, Rinaldi, Saker, Marsinyach.

E. C. B.: Codina, Duffó, Mailhard, Rossini, Cebrian, Arzuaga, Isart, Blases, Terbi, Vilallonga, Albarracín, Albarracín II, Fusté, Ruiz i Fontanella.

Arbitrà el senyor Fina, molt energic i imparcial.

EL C. A. D. C. I. ES VENÇUT PEL C. D. ESPANYOL, PER 9 A 6

Al camp del Cadet fou la seva repartició el C. D. Espanyol, que ha estat un quon de temps separat dels regles de la Federació Catalana, i a l'últim, convenient-se que la cosa s'hi fa poder tenir uns, ha tornat a federar-se.

L'Espanyol, en tot el temps que no ha actuat, estigué entrenant-se de ferra, per la qual cosa esperem veure en ell una millor actuació, però el seu nerviosisme i totant hores i hores al joc. Desitgen, per tant, que el partit es desenvolupi en les màximes condicions de normalitat, per tal que qualsevol que miri s'ho mereixi.

EL PARTIT BARCELONA-ESPANYOL

Com sigui que alir fins molt avançada l'hora continuava reunida la "Comissió" esportiva de la Federació Catalana, deliberant sobre els acords a prendre respecte als esdeveniments del partit Barcelona-Espanyol, i es llançaven en la més absoluta reserva, no podent donar encara els acords finals, si bé es donava com a probable la repetició de l'esmentat partit que, com així, tindria lloc en una de les primeres dates disponibles abans de les vacances de Nadal.

EL FUTBOL-ESPECTACLE

Hem sentit a dir que l'autoritat governativa està disposada a intervenir en el referent a les suspensions dels partits de futbol, que, segons sembla, no considera "normal". Eines s'afirma que molt aviat es dictaran disposicions sobre aquest punt.

Així prevé de les denúncies que fan molta gent que concorren al futbol com a un espectacle de qualsevol mena i desconeixen en absolut les regles del joc, intangibilitat dels acords sempre l'arbitre, etc.

Al pas que anem, serà preferible que la Federació es limiti a fer partits reservats exclusivament per als socis i així hom s'estalviarà d'escalar els comentaris tan derrocinats i sense, que després fan aquests esportistes que van al futbol com a les curses de braus.

També sembla que s'ha estat denunciant que per a partit d'importància es desparten a les entrades de les que en realitat caben als camps de joc.

BOXA

LA REUNIO D'AVUI

Aquest vespre se celebrà al "Municipal" Palau una reunió d'urgència a base dels mateixos líders: Martínez-Baudry i Thomas-Schladerhauer.

ro el seu equip va presentar-se mancat de molts dels seus titulars.

Pel que toca al Centre, en aquest equip cada dia observem progressos, i no ho diem pel partit de diumenge, ja que els dos equips feren un match ben mediocre; és llastima que no siguin sempre els mateixos: si volen provar jugadors nous que ho facin en el seu segon equip, que tants triomfs obtingué la temporada passada.

El partit fou jugat a un tren extremadament dur, ço que no és de desitjar que es repeteixi, i cal que tots els jugadors sàpiguen frenar llurs impulsos, perquè, altrament, no serà possible jugar i acabar un partit de rugby.

En Guillermo marcà dos assaigs i En Solanas un, tots dos de l'Espanyol. En López i En Carreras marcaron pel Cadet. Degut a un cop franc contra l'Espanyol davant dels pals, anà de poc com no s'acaba amb un empat a 9.

Els equips eren:

C. D. Espanyol: Tarrida, Guillermo, Ferrer, Noguera, Solanas, Poblador, Puig Baidas, Lunch Brando, Pasanai, Uget, Parés, Costa i Nopuch.

C. A. D. C. I.: Andreu, López, Queralt, Romero, Aguilar, Fina, Vilches Miquel, Carreras, Andrade, Peris, Sarsanedas, Godó, Parés i Aris.

Arbitrà el senyor Canella la primera part, excel·lentment. Després va arbitrar En Vilallonga, imparcial.

L'U. E. SANTBOIANA BAT A L'U. E. DE SANS, PER 14 A 0

Una bona exhibició fou la de l'U. E. de Sans diumenge a la tarda al camp del Sant Boi, ja que s'ha de tenir en compte que el Santboià presentà el seu primer equip complet.

El Sans jugà amb molt d'entusiasme, però mancava cohesió a les seves línies.

Arbitrà el partit el senyor Paloma, discret i imparcial.

NATACIO

A la piscina del C. N. B. es disputà diumenge al matí el Campionat escolar, donant el següent resultat:

50 metres, estil lliure, entre onze nedadors, disputat en dues sèries. — Arruga (Medicina), 43 s. 4-5; González (Medicina), 35 s.; Gray (Medicina), 36 s. 1-5.

100 metres, braça de pit. — Castro (Enginyers), 1 m. 35 s. 1-10; Majó (Enginyers), 1 m. 35 s. 2-5; Margalida (Medicina), 1 m. 35 s.

200 metres, estil lliure. — Brull (Ciències), 3 m. 18 s. 7-10; Arruga (Medicina), 3 m. 27 s.; Gray (Medicina), 3 m. 27 s.

Finalment jugaren els partits semifinals de polo aquàtic els equips de Medicina i Peris Mercantils, guanyant, per 7 a 0, els primers, i després els de Ciències i Enginyers, guanyant aquells, per 6 a 1.

En prengueren part els alumnes de Medicina, Ciències, Escoles d'Enginyers Industrials, de Comerç, Dret, Llatí, Ràdio, Mercantils i Peris Industrials.

REM

LES REGATES DEL MARITIM

El C. Marítim celebrà diumenge al matí les anuàncies regates socials a la distància de 2.000 metres, en línia recta, des de l'entrada del port fins davant del Club, donant els següents resultats:

Regata amb la goleta "Campiain", al cronòmetre. — Otín, 10 m. 34 s. 3-5; Lamarca, 10 m. 55 s. 2-5; Gó, 10 m. 27 s.; Badia, 10 m. 1 s.

"Outriggers" a quatre. — "Qui sap", amb Olivella, Millet, Hernández, "Ulises" (amb Pollicer, Laplaza, Arruga, Stop i Lamarca).

MOTORISME

LA PROVA DE REGULARITAT DE DIUMENGE

Després d'aquesta prova de regularitat, que consistí en un nou èxit per als

organitzadors, el Moto Club de Catalunya ha donat la següent classificació oficial:

1. equip morat; 2. id. vermell-groc; 3. id. blau; 4. id. groc; 5. id. blau-negre; 6. id. verd; 7. id. negre.

T. S. F.

PROGRAMES PER A AVUI

Radio Ibérica, 392 metres. — 21 hores: Comunicacions de Borsa, dades meteorològiques i notícies. — 21'15: Emissió de gala, concert de violoncel; Allegretto apassionato, Saint-Saëns; Serenata, Rimsky Korsakoff. — 21'30: Plàtica sobre modes, per la senyora Slak. — 21'40: Concert de violí pel senyor Manolares, primer premi del Conservatori de Brussel·les. — 21'45: "Retablos de la vida española", pel doctor Pius Zabala. — 22'10: Concert pel quartet de la Radio Ibérica: Allegretto de la Setena Simfonia, Beethoven; Air de suite en re, Bach. — 22'45: Barllo senyor Risikoff: D'una prisiou, Haan; Raspassol, Shifskoff; Addio, Tosti. — 23: Concert de piano pel mestre Cases. 23'25 Concert pel quartet de l'esclat.

Radio París. — 12'30: Concert per l'orquestra "Radio Paris". — 16'45: Concert. — 20'30: Últims resultats de les curses, canvis, comunicat Havas i radio crònica de l'agricultor. — 21: Fragments de "Sirgurd", òpera de Royer. — 22: Concert per l'orquestra Jaumain.

Torre Eiffel, 2.600 metres. — 18 hores: Radiocóncert.

Londres, 2 L. O. 345 metres. 16 h.: Concert pel trio "2 L. O." i Leslie Benett. — 19: Sonys horàries, previsió del temps i notícies. — 19'30: Concert. — 22: Concert per l'orquestra i la banda del Savoy Hotel.

Bournemouth, 6 B. M. 385 metres. — 15'30: Concert pel trio "6 B. M.". — 19: Radiodifusió simultània amb 2 L. O. — 19'30: Concert per l'orquestra Wireless. — 21'30: Radiodifusió simultània amb 2 L. O.

Sabó 'LA OCA'

QUALITAT SUPERIOR

Fabricant: J. ALERNA, MATARO

Els millors accessoris als millors preus, els trobareu al carrer de Cortès, 460.

Bombetes Minerva

AVIS.

Si voleu oir les emissions en l'aula veu amb el millor aparell americà construït fins a la data, sense la utilització d'antena ni terra, dirigiu-vos a

VIVOMIR

Aparells i accessoris, Cortès Catalanes, 620, dav. Coliseum.

Per a construir un aparell de telefonía sense fils, abans que tot és necessari comptar amb l'ajuda d'un bon llibre.

Veniu a la nostra llibreria, i trobareu el millor assortit de tot el publicat de T. S. F.

EDITORIAL POLIGLOTA

Petitxol, 8

RADIO SATURNO

P. Sant Josep Oriol (Pb), 10

Aparells de dues lampares, a 100 pessetes

DE FRANÇA

Les acusacions del Bloc Nacional contra el Govern contestades per Herriot a la Cambra

L'homenatge a Jaurès i les manifestacions comunistes: La qüestió de confiança: Triomf del Govern

París, 25. — (Sessió de la Cambra). — Continua la discussió del Pressupost, anexo de Comunicacions.

En ésser la sessió a les acahalls, el diputat Taittinger, del Bloc Nacional, interrompé el Govern sobre les manifestacions comunistes que es van realitzar diumenge passat durant el trasllat de les despulles de Jaurès al Panó.

L'orador, en descabellar les seves argumentacions, diu que quan arribi el moment oportú, preguntarà per l'origen i la procedència dels cabals que va arribar a reunir el Bloc de les esquerres.

"Lavors veureu — diu l'orador — que uns membres del Govern reberen cabals de la Unió d'interessos econòmics."

En oir aquestes paraules, tots els ministres senyals al banc del Govern fan senyals negatives, i el senyor Herriot interrompé Taittinger, demanant-li que doni noms.

Taittinger diu que en 1919 la Unió d'interessos econòmics va subvencionar en el departament del Rodan, una llista electoral en la qual figurava el nom del senyor Herriot.

El cap del Govern protesta amb vehemència, i les esquerres es neguen a seguir oint Taittinger, el qual es veu obligat a tornar al seu escaó. — Havas.

La resposta de Herriot

París, 25. — Contestant la interpellació feta pel Sr. Taittinger, el senyor Herriot ha declarat que el Govern accepta el debat immediat per posar fi a la fictícia agitació creada per les dretes; a propòsit de la manifestació de diumenge, ha desmentit els rumors que corrien que hi haguessin hagut desordres.

El senyor Herriot diu a continuació que l'actitud del poble de París fou tan admirable que una simple taula de canyes fou prou per permetre que el corbete desfilara amb tota calma.

Després ha protestat amb accent d'indignació contra els rumors que presenten el general Nollet com si fugís davant dels manifestants, assegurant que ell personalment ha procurat sempre aplicar amb completa imparcialitat, a tots els partits, la mateixa doctrina de la llibertat i l'ordre, a l'ensenyar que ha procurat conciliar l'ordre amb la llibertat.

El Govern—ha acabat dient—està disposat a defensar els republicans contra els comunistes, el mateix que contra els reaccionaris. El Govern anirà contra els comunistes, però aplicant la llei republicana, la qual tolera les banderes rojes amb inscripcions. — Havas.

Les votacions

París, 25. — Després de la resposta del senyor Herriot a la interpellació del senyor Taittinger, s'han presentat quatre textos d'acord.

El senyor Herriot ha acceptat un text d'acord, i després d'intervenir el senyor Henri Pathé, que n'ha presentat un altre a manera de conciliació, el senyor Herriot planteja contra aquest darrer la qüestió de confiança, essent rebutjat l'acord, per 318 vots contra 196.

La Cambra vota seguidament el text primitiu, acceptat pel Govern i que està concebut en els següents termes: "La Cambra, aprovant les mesures

adoptades pel Govern i les declaracions que ha formulat en la tribuna en el que es refereix al trasllat al Panó de les cendres de Jaurès, hi confia per mantenir a la vegada les institucions i les llibertats republicanes, comprovant per altra part durant aquest debat que s'han formulat les més greus insinuacions contra certs membres del Ministeri, sense que el seu autor, tot i les invitacions que li ha fet l'Assemblea, hagi justificat o recusat tals insinuacions. La Cambra censura aquesta maniobra i passa a l'Ordre del dia."

Aquest text d'acord ha estat acceptat, per 318 vots contra 202.

La sessió s'ha aixecat a les 22'35. — Havas.

EL MINISTRE DE LA GUERRA NO PENSA DIMITIR

París, 25. — Al ministeri de la Guerra es desment el rumor que el general Nollet pensés presentar la dimissió del seu càrrec. — Havas.

EN CAMI DE L'AMNISTIA DEL GENERAL NATHUSIUS

París, 25. — El "Matin" diu que ahir circulà pels passadissos de les Cambres el rumor que el Govern francès es veurà inclinat a proposar al president de la República l'amnistia del general alemany von Nathusius.

Als cercles polítics es creu que amb aquesta mesura s'evitaran les naturals repercussions que aquest assumpte podria produir en les eleccions alemanyes. — Havas.

París, 25. — Sembla fundat el rumor que el Govern ha decidit en principi amnistiar el general alemany von Nathusius. — Havas.

París, 25. — El "Matin" diu que la qüestió d'amnistiar el general Nathusius serà tractada en el pròxim Consell de ministres. — Havas.

París, 25. — Aviat es prendrà oficialment una decisió sobre la concessió d'indult al general alemany Nathusius. — Havas.

LES NEGOCIACIONS FRANCO-ALEMANYES

París, 25. — La Conferència comercial franco-alemanya, en reunir-se aquest matí, i en vista que el representant conseller metal·lúrgic alemany no havia pogut concórrer a la sessió, per trobar-se lleugerament malalt, ha ajornat l'estudi del capítol referent a la Metal·lúrgia, abordant l'examen d'altres matèries. — Havas.

CONVENI FRANCO-POLONÉS

París, 25. — El ministre de Pòl·nia, senyor Sokal, ha conferenciat extensament amb el ministre del Treball i Higiene, senyor Godart.

L'entrevista ha durat més de dues hores, establint-se en detall, el programa de les properes negociacions per a un conveni sobre l'emigració, de les quals aviat s'assenyalarà la data i lloc de la seva celebració. — Havas.

SUBDITS ESPANYOLS MORTS AL MÍDIA

Perpinyà, 25. — Fa pocs dies foren trobats els cadàvers de dos espanyols que moriren en travessar la frontera per un dels punts més abruptes dels Pirineus.

Diumenge fou trobat al riu Fanganell el jove espanyol Joan Gironès Serra, de divuit anys, el qual estava agonitzant. Havia viscut alguns dies a Perpinyà socorregut per la caritat pública. Fou recollit per una família, però quan sospità que es tractava de fer-lo entrar en un hospital, destruï els seus papers i fugí, vivint a la muntanya. Se suposa que a conseqüència del seu estat de debilitat causat pel pont del Fanganell on intentaria descansar una estona. — Havas.

ELS INTEL·LECTUALS RUSSOS

París, 25. — Ha estat negada la informació segons la qual el senyor Herriot havia acordat suprimir les subvencions que rebien els professors i estudiants russos refugiats a França. — Havas.

LA PREFECTURA DE POLICIA ESTA ENTERADA

París, 25. — La Prefectura de Policia ha dit aquest matí que el nou ambaixador dels Soviets a París, senyor Krassin, havia arribat ja a París, però aquesta afirmació no és certa.

Es probable que l'esmentat ambaixador arribi a París a últims d'aquest mes. — Havas.

MORT DE M. NOBLEMAIRE

París, 25. — Ha mort M. Gustau Noblemaire, enginyer cap de mines, retirat del servei, director general honorari de la Companyia de Ferrocarrils París-Lió-Mediterrani. — Havas.

NOTICIA DESMENTIDA SOBRE T. S. F.

París, 25. — Els diaris desmentien ahir el fet que el Sr. Herriot, després de l'intervecció de Correns, Telegrafs i Telefons, es tracti d'instituir un monopoli dels serveis radiotelefònics. — Havas.

EL MARISCAL LYAUTEY A RABAT

Rabat, 25. — Ha arribat el mariscal Lyautey, essent rebut amb molt d'entusiasme. — Havas.

D'ALEMANYA

La C. de Control descobreix una fàbrica de caretes contra els gasos

Berlín, 25. — Ha causat gran disgust en l'opinió l'haver-se descobert per la Comissió internacional de control militar un centre en el qual es fabricaven caretes protectores contra els gasos asfixiants.

Aquestes caretes, que són d'un tipus nou, s'elaven destinades a la Reichswehr.

En una nota que sembla oficial, es diu que es tracta d'un taller de reparació de les dites caretes i s'afegeix que es pretén impedir que la Reichswehr utilitzi aquestes aparells contra els gasos asfixiants, és un disbarat tan gran com pretendre prohibir que es defensin contra el tifus. — Hav

El Metropolità de Barcelona

Convidats per la Direcció del Gran Metropolità de Barcelona, a dir a la tarda varem tenir el gust de visitar l'estació central de la Plaça de Catalunya.

Amablement, desent-se en cordialitat, el director, En Just Gual, va acompanyar-nos en la visita i va explicar als Josepells, podent fer-nos barrejar de la importància que per a Barcelona representaria, en el sentit de desongestionar el transport de viatgers per les vies urbanes, el servei subterrani pròxim a inaugurar-se.

Consegües són ja del públic les entrades que per a conduir a l'estació central s'han obert a la primera de les nostres plaques. Cal dir que els corredors i el vestíbul central de bifurcació —el més gran és aquest de la Plaça de Catalunya, que té 9 metres per 13—, són el suficient amples per engolir els viatgers que hauran d'emprar els serveis del Metro.

En arribar als molls, el seu aspecte realment dóna idea de la magnitud de l'obra.

Tot just arribats, va presentar-se un comboi de dues unitats, en el qual, comodament, en quatre minuts forem traslladats a l'estació "Lesseps".

Aquesta estació té just un desnivell de 65 metres respecte de l'estació "Liceu". Actualment s'hi estan instal·lant els ascensors, capaçs per a 40 persones, que en 11 segons podran pujar a la plaça Lesseps els viatgers.

En arribar a aquest indret varem tenir ocasió de visitar les quadres d'amagatzemament dels cotxes i la central transformadora. Aquesta compta amb material ultra-modern capaç de produir 26.000 cavalls de força. Actualment en produïx 6.000, que són els que calen per al servei Catalunya-Lesseps, pròxim a inaugurar-se.

Cal dir que els barcelonins ja podrien, fa un quant temps, disposar d'aquest trajecte de Metro, si l'Ajuntament no s'hagués oposat a la construcció del projecte d'estació Lesseps que la Companyia havia ideat en forma que permetés als ciutadans estar-se a cobert de pluja, sol i vent tot esperant l'ascensor. Sembla que s'ha trobat el projecte poc adequat —n'hem vist el croquis, i no hi trobem el què—, i això és el que retarda la inauguració. Conviendria que qui pogués hi donés un cop de mà, perquè un servei que ha d'ésser de tanta utilitat pugui posar-se en marxa tot seguit.

El senyor Gonzalo Garrido va explicar-nos el projecte total del Gran Metropolità, que un cop realitzat tindrà 33 quilòmetres de ferrovia, estenent-se per Vallcarca, Horta, Sant Andreu, Sant Martí voltant per l'estació de França a les Drassanes, per una banda, i per l'altra cap a la Bonanova, Sarrià, Les Corts, Sants, empresa d'una magnitud que no cal ponderar, i que costarà 200 milions de pessetes.

Hem d'esmentar que abans d'un mes començaran les obres del ramal d'Horta, a l'objecte de no interrompre ni un moment les activitats de l'obra.

De Lesseps a Liceu s'hi anirà, comptant actualment les parades a Fontana (Rambla del Prat), Diagonal, Aragó i Catalunya, en 8 minuts. De pujada, aquest trajecte es farà en 8 minuts i mig.

El trajecte Liceu a Catalunya a Lesseps, valdrà 30 cèntims. Per als altres trajectes intermedis regiran altres preus, que es donaran, sempre amb el criteri de què com més llarg sigui el trajecte, més a bon preu resulti, a proporció, ja que no és el preu de la distància el que interessa al viatger, sinó el temps que es guanya amb la velocitat.

El servei del Metropolità començarà a les set del matí i se suspensarà a la una de la nit. Fins a dos quarts de nou hi haurà trens cada tres minuts i mig; de dos quarts de nou a dos quarts de deu, cada tres minuts o dos i mig, segons es vegi pel tràfic; i després continuaran cada quatre minuts fins a la una. D'una a tres, cada dos minuts i mig, igual que de sis a nou. El terme mig serà un comboi de dues unitats cada tres minuts i mig. I comptant que a cada cotxe hi caben 42 persones assegudes i 110 de dretes, comodament, en les hores de més tràfic podran transportar-se, en tots dos sentits, prop de 35.000 persones per hora.

Els molls de cada estació tenen 75 metres de llargada per 4 d'amplada, i els túnels, tant els de la ferrovia com els de les estacions —els d'aquestes són totalment coberts de rajola blava de València—, són molt més amples que els del Metro de Madrid, i li donen més aire de major ventilació. No parlem de la llargada dels molls, que ultrapassaran la dels de Madrid fàcilment, ja que moltes estacions del Metro hi ha a París.

Segons s'haurà de bifurcar cap a l'estació de França o cap al Liceu, com per la part de dalt cap a l'Horta o la Bonanova, els trens duran una faula amb

llum de diferent color, a l'objecte que el viatger no s'equivoci, la qual cosa el llum dels fanals serà visible igualment des de dintre el cotxe, amb l'intent que el barceloní badoe que s'hagi equivocat de tren, en ésser dintre pugui donar-se— si deixa de badar uns moments— que no anirà a parar allà on li convé, i decideixi llavors baixar en l'estació més pròxima, a esperar el comboi que li convé, que serà el que vindrà darrera del que deixa.

Els cotxes, vermells de color, són una cosa com cal. Porten un motor de 600 cavalls de força, i tenen 14'75 metres de llargada, per 2'60 metres d'amplada i 3'50 metres d'alçada.

Cada moll és suficient perquè quatre cotxes, comodament, puguin engolir passatges, el mateix que buidar-lo.

El trajecte Liceu-Lesseps té 3.650 metres.

Anotem que a l'estació Lesseps, a la qual ara se li donen tres sortides, n'ha de tenir tres més, a l'objecte de donar més facilitats als ciutadans.

A més a més, la Companyia té muntats uns interessants aparells registradors en els quals queda marcada instantàniament, com és natural, qualsevol anormalitat que passi a algun cotxe, en el lloc i hora en què li hagi ocorregut. Ultra això, un encara més interessant quadre de servei, on s'hi veu perfectament el curs que fan els combois i les estacions per on van passant en el seu trajecte, instal·lació molt útil per a millorar el servei i evitar, d'altra manera, que un comboi encallés l'altre que duu davant.

Direm, finalment, per si al lector li interessa, que a la cotxa els cotxes hi són pujats des del tub del Metro, per mitjà d'un muntacàrregues capaç per a 50 tones, que els remunta per un pou de 20 metres de fondària fins al magatzem. Altrament, els cotxes buits en pesen solament 34.

Anotem la interessant distribució del vestíbul d'Aragó, per facilitar l'accés dels viatgers a l'estació del Passeig de Gràcia. La Companyia podrà posar 60 trens per hora a la disposició dels viatgers, i quan tingui acabat el projecte total, complirà amb 240 cotxes.

Resumint: El Metropolità de Barcelona és una cosa digna de la ciutat. Anem a dir que ja fa temps que ens el mereixem. La Companyia ens dirà que no semblava, doncs, pas que en tinguéssim ganes, quan menys el capital barceloní. Li ho concedim. Però el Metro és realment una cosa digna de la ciutat, i com correspon a la categoria de la ciutat, la primera, sens dubte, de l'estat, en l'ordre del treball, de l'activitat, de la febre... general i en sentit cosmopolita.

Ens prestarà a tots un gran servei i en realitat a la gent que tenim feina ens vindrà a representar que el dia té més de 24 hores, car no se'n negarà que per anar actualment del Pla de la Boqueria als Josepells amb el tramvia urbà, no n'hi ha prou amb dur-se un diari per entretenir-se: ja és qüestió de proveir-se d'una novella més o menys curta.

Felicitem a l'Empresa i als barcelonins, i agraïm una vegada més les deferrències de què forem objecte.

CRONICA DE CULTURA

EL PROFESSOR SUSER

Diuen que al matí va arribar de Madrid el professor: Enric Suser, essent rebut a l'estació pel professor doctor Galland, de l'hospital de la Santa Creu; professors de la Facultat de Medicina d'aquesta ciutat, i un bon nombre de metges amics. Dilluns va donar la seva conferència a l'amfitèatre de la Facultat de Medicina, dedicada al cos escolar, assistint-hi els professors de la Facultat i una munió d'estudiants que, implinats de gona a gona el dit amfitèatre.

A la tarda donà a l'Acadèmia de Ciències Mèdiques de Catalunya, la seva segona conferència, assistint-hi professors de la Facultat, metges i estudiants. A la nit fou obsequiat al Majestic Hotel d'Anglaterra amb un àpat, assistint-hi els professors, representacions del Cos escolar i metges amics de Barcelona.

Abans d'anar-se'n ha visitat la Maternitat, Escoles de Mar i Bosc, Institut de Puericultura i altres establiments benèfics que tenen relació amb la infància.

INSTITUT DE MEDICINA PRACTICA

En la darrera sessió científica celebrada a l'Institut de Medicina Pràctica, el doctor Pau de León exposà els fonaments i tècnica de la Röntgenografia, aplicada en el tractament de la hipertròfia de la prostate. Objecte de la dissertació els doctors Gamisans i Torra Hubert.

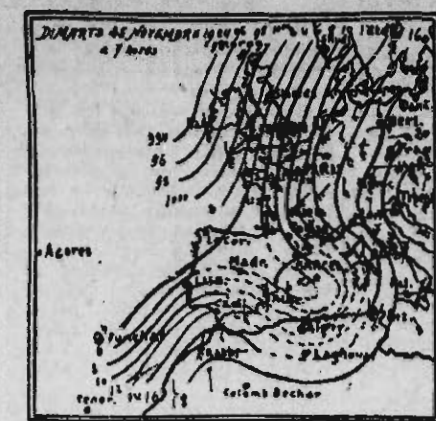
En la sessió de demà, dijous, el doctor N. Antoni Andreu desenvoluparà el següent tema: "La llegenda pelòica a Salou".

SERVEI METEOROLOGIC DE CATALUNYA

Dià 25 de novembre de 1924

1. SITUACIÓ ATMOSFERICA GENERAL A LES 9 DEL MATÍ (Observacions d'Europa Nord d'Àfrica i Atlàntic, rebudes per telegrafia sense fil):

Persisteixen les baixes pressions a les regions més occidentals d'Europa, essent el temps molt variable i registrant-se pluges bastant generals. — Manquen dades de la Península Ibèrica, mes la distribució isobàrica actual permet suposar que el mal temps domina també a Espanya.

2. VENTS SUPERIORES A BARCELONA. Sondatges de l'atmosfera llurs a les 13 hores:
Altitud en metres:
Direcció:
Velocitat en metres per segon:

OBSERVATORI METEOROLOGIC DE LA UNIVERSITAT DE BARCELONA

Hores d'observació: 7, 13 i 18 hores
Baròmetre a zero i al nivell de la mar: 756'4, 755'3, 755'6. — Termòmetre sec: 14'2, 17'6, 15'3. — Termòmetre humit: 13'8, 15'0, 14'5. — Humitat (centèsimes de saturació): 95, 74, 91. — Direcció del vent: N, calma, calma. — Velocitat del vent en metres per segon: 1, 0, 0. — Estat del cel: tapat, núvols. — Classe de núvols: cúmul-nimbus, nimbus; cúmul-nimbus, alts-strats.
Temperatures extremes a l'ombra:
Màxima: 18'1. — Mínima: 12'8. — Mínima arran de terra: 12'0. — Oscil·lació termomètrica: 5'3. — Temperatura mitja: 15'4. — Precipitació aigua, des de les 7 hores del dia anterior a les 7 hores del dia de la data: 23'1 mil·límetres. — Recorregut del vent en igual temps: 58 quilòmetres.

UNIO PROFESSIONAL DE DEPENDENTS I EMPLEATS DE COMERÇ

Demà, dijous, a les deu de la vetlla, a la Unió Professional de Dependents i Empleats de Comerç, Ciutat, 5, primer, el professor En Frederic Junéu Ruiz seguirà donant el seu curs de conferències sobre "Geografia Comercial, Econòmica i Estadística".
L'acte és completament gratuït.

UNIO ARAGONESISTA

A la Unió Aragonesista, Ferran, 30, principal, donarà el seu president demà, dijous, a les deu de la vetlla, una conferència cultural sota el tema: "De més recorreguts a l'Arxiu del Reial Patrimoni".
L'acte serà públic.

CAMBRA DE DIRECTORS MAJORDOMS I CONTRAMESTRES

El proper diumenge, 30 del corrent, a les deu del matí, i a l'edifici social de la Cambra de Directores, Majordoms i Contramestres de l'Art Textil, En Baldozer Parramon, soci benemèrit i ex-president de la mateixa, amb el títol "Acció de la Cambra", inaugurarà la sèrie de conferències que l'esmentada entitat té anunciades.
El Consell directiu i la Comissió de Cultura preguen l'assistència de tots els socis a tan interessant acte.

LES SARDANES

Fem avinent al Sr. J. Y. que hem rebut la seva lletra. Dissortadament avui, i us equivoquem creient el contrari, tots els butlletins han de sortir d'aquella manera; res hi pòden fer ells, ni nosaltres.

En l'homenatge que al mestre Toldrà dedica el Foment de la Sardana, les cobles Barceño i Barceloneta tocaran per primera i segona vegada, respectivament l'última sardana de l'homenatge, titulada "L'hostal de la Peira", basada en la cançó popular del mateix nom.

El Foment de la Sardana ja ha fet públic el programa de l'homenatge al mestre Toldrà. Tant pels executants com per les obres que seran donades, és digne de tot elogi.

Hem trobat una forma de ballar sardanes, si més no, lletra. Nois i noies els braços estesos en creu, assolint la quadratura de la rodona (vaigui la paradoxa), i ballant sempre amb el mateix moviment, talment el moviment d'un teler mecànic. Som sardaniastes decidits, però no tant que no en veiem els defectes.

ASPLUGUES DE LLOBREGAT

L'Agrupació Sardànica d'Esplugues celebrarà diumenge, dia 30, a les cinc de la tarda, una selecta audició de sardanes, a l'estatge del centre "L'Avenç", a càrrec de la popular cobla "Catalonia", amb el següent programa:

"Dall les garbarres", Garreta; "L'heren i la pubilla", Toldrà; "Mila Mateu", Mercadé; "Als dansaires d'Esplugues", Malté; "El cant dels ocells", Pep Ventura; "Carinyosa", Bou.

Els autors vermells de la Plaça d'Espanya conduiran al lloc de la festa.

CAMBRA MERCANTIL

Sota la presidència del senyor Josep Cabré s'ha reunit la Junta directiva de la Cambra Mercantil, celebrant la primera sessió ordinària al nou estatge de l'edifici, Rambla del Centre, 30, al qual acaben d'ésser traslladades les oficines.
Els assistents examinaren la instal·lació del nou local, el qual resulta perfectament adequat als serveis i a les necessitats de la Cambra.

Es donà compte de diverses qüestions d'ordre interior i de comunicacions rebudes durant aquest temps de la Cambra de Comerç, Foment del Treball Nacional, Cambra d'Indústria francesa, Cambra de Comerç alemanya, Cambra de Comerç italiana, Cambra Internacional d'Intercanvi, Associació Ferretèrica, Associació del Mercat Lliure de Valors, Lliga de Consumidors i Llogaters, Comitè Pro-Carnaval, Associació de veïns del carrer de Balmes i del Consolat de Nàrrega.

L'establiment de la quota benèfica. — Fou llegit un ofici del Govern civil de Barcelona en el qual s'acusa rebut de les dues comunicacions cursades per aquesta entitat demanant que es deixés d'utilitzar a Barcelona l'autorització concedida per establir el nou impost o quota benèfica sobre els viatgers amb destinació a les institucions de beneficència per suplir els recursos del joc. S'allega en l'esmentat ofici que no podent-se arbitrar altres mitjans de subsistència de les cases benèfiques s'ha cregut d'imprecindible necessitat fer ús de l'esmentada autorització.

El timbre mòbil sobre els objectes empaquetats i etiquetats. — La presidència donà compte de la instància cursada després de la R. O. de 26 de setembre darrer en la qual es resolien diverses sol·licituds d'aquesta i d'altres entitats econòmiques relatives a aclariments i reformes de l'art. 198 de la Llei del Timbre. S'insistia en diverses extrems que no ho feren satisfactoriament en l'esmentada disposició i s'hi afegien punts de vista nous que la pràctica ha presentat als comerciants, referents a omissions i defectes d'aquella Llei fiscal que és indispensable rectificar degudament. Al mateix objecte s'ha cursat una comunicació a la Cambra de Comerç de Valladolid per posar-se d'acord en les peticions que la una i l'altra entitat tenen formulades. Havent-se donat compte d'una carta signada pel president de l'Associació de Ferreters a Fenyó i al detall de Barcelona demanant l'adhesió a una instància presentada per l'esmentada Associació i pel Gremi de Ferreters de Madrid que fa referència a aquest mateix extrem de la Llei del Timbre i compartint plenament la Cambra Mercantil els punts de vista que s'hi exposen i les peticions que es fan al poder públic, s'acordà donar-hi la més absoluta conformitat i comunicar-ho a la subsecretaria d'Hisenda.

Contra la venda ambulants. — Es parlà novament de la instància dirigida al ministeri del Treball respecte a la venda ambulants en els dies de festa, mantenint-se el criteri de persistir en la campanya que té per objecte la restricció de l'indianet comerç, imposant-li almenys els límits que té avui el comerciant amb establiment obert.

El R. D. de 21 de juny de 1920 sobre els lladres. — Fàxim al viciament de la darrera pròrroga concedida a la vigència d'aquesta disposició i recordant a la Presidència del Directori la petició d'una nova pròrroga mentre s'espera que vingui una legislació definitiva destinada principalment a reconèixer i regular el dret de propietat comercial, d'acord amb el projecte anunciat en el preàmbul de la disposició establiment de la darrera pròrroga i en la qual obria una informació pública sobre l'ordenament jurídic de la Casa comercial.

Altres diverses qüestions. — Es llegiren els informes emesos a petició de la Delegació Regional del Treball sobre constitució de Comités paritaris de caràcter permanent, comunicacions cursades sobre la marxa dels organismes de conciliació que afecten als associats.

DEL BISBAT
L'illustre doctor senyor Carles Salicrú, beneficiat de Calaf, s'ha vist honorat com a suprema consagració de la seva obra social "Anàlisi del Suicidi", amb una carta laudatòria del cardenal Gasparri, secretari d'Estat de S. S., el qual, per encàrrec especial del Sant Pare, felicita el dit escriptor, qualificant el seu llibre de "merit per a l'acció social catòlica" i concedint-li la benedicció apostòlica.

Al Col·legi dels Escolapis, de Sabadell, ha mort el P. Manuel Soler.

Avui farà la seva professió religiosa, al monestir de Santa Isabel, de Sarrià, Sor Maria del Carme de Jesús Alsinà i Sampons.

Predicarà en l'esmentat acte el doctor Montañal.

Procedent de Roma és a Manresa la M. Candelària Soler i March, religiosa de la Companyia de Maria, la qual ha estat nomenada superiora del Col·legi de l'Ensenyança, de Tudela.

S'ha publicat "Revista Franciscana", de Vich, i "El Iris de paz", de Madrid, números corresponents a la darrera desena del present mes de novembre.

EL BISBE DE BICH
L'estat del bisbe de Vich, si bé havia experimentat una lleugera millora, torna ésser molt greu.

La causa per la mort de l'agent Escartín

SENTENCIA ABSOLUTORIA
S'ha dictat, a la Sala segona de l'Audiència, la sentència de la causa seguida contra Alfons Miquel Marroell, Pere Flores García i Cesari Mallat Martin, acusats d'haver atemptat l'agent Escartín, el qual morí a conseqüència de les ferides rebudes.

La sentència ha estat absolutòria.

La causa per la mort de l'agent Escartín

SENTENCIA ABSOLUTORIA
S'ha dictat, a la Sala segona de l'Audiència, la sentència de la causa seguida contra Alfons Miquel Marroell, Pere Flores García i Cesari Mallat Martin, acusats d'haver atemptat l'agent Escartín, el qual morí a conseqüència de les ferides rebudes.

La sentència ha estat absolutòria.

La causa per la mort de l'agent Escartín

SENTENCIA ABSOLUTORIA
S'ha dictat, a la Sala segona de l'Audiència, la sentència de la causa seguida contra Alfons Miquel Marroell, Pere Flores García i Cesari Mallat Martin, acusats d'haver atemptat l'agent Escartín, el qual morí a conseqüència de les ferides rebudes.

La sentència ha estat absolutòria.

SUBSCRIPCIO PRO MONUMENT GUIMER

Pessetes.	
Suma anterior...	19.425'80
Continuació de la llista de la Marbella de Narcís Coll, de Pineda	
Josep Olot i Fabra...	1'
Salvador Estoll i Pascual...	1'
Salvador Comas i Tapia...	0'50
Joaquim Barcons...	1'
Salvador Salichas...	0'25
Pere Marqués i Ripoll...	2'
Enric Marqués i Ripoll...	2'
Josep Bagull...	1'
Personal de Les Corts, de Ollé i Salvador, S. en O.	
Narcís Ferrés...	1'
Francesc Barri...	1'
Emili Salvadó...	1'
Josep Rosas...	1'
Ramon Garriga...	0'2
Martí Planell...	2'
Andreu Verdader...	1'
Ramon Sarrià...	1'
Ramon Salvadó...	1'
Magí Recasens...	1'
Joaquim Quera...	1'
A. T...	0'50
Francesc Moreno...	1'
Angel Salvadó...	1'
Joan Gual...	0'50
Josep Sala...	1'
Ramon Blanch...	0'50
Cosme Ant...	0'50
Jaume Roig...	0'50
Jesús Ferraguer...	2'
Francesc Comadira...	1'
Marian Bergés...	1'
Joan Espasa...	0'50
Marian Arnal...	1'
Tres admiradors...	0'
Funcionaris de la "Cerveceria Qerts", Ronda de la Universitat, 5.	
En Papitu Ibañez i Aragó...	2'
N. Molter...	2'
Un cessant...	1'
M. López...	1'
J. Mestres...	1'
Josep Jubany...	1'
En Felip...	1'
Adolf Bes...	0'50
Bourgeois...	1'
Sàez...	1'
A. Rolland...	1'
Joanet Ros...	1'
"El límpia"...	0'50
A. Carod...	1'
E. Estilès...	1'
M. Roca...	1'
R. Arguè...	1'
Un pobre amant de Catalunya...	0'20
T. Tonadell...	1'
Un de Valladolid...	2'
B. Cervera...	2'
Un català castís...	1'
N. Muro...	1'
Francesc Granados...	5'
Un amant de Catalunya...	3'
J. i Francesc Peca...	2'
Un de l'Empordà...	2'
Un català barceloní...	2'
Josep Ibañez Aragó...	2'
Un amant dels Borbons...	1'
Un ex-servent d'en Comillas...	0'50
Dos nans...	2'30
D'un taller de pintors, de Sants	
Enric Samper i Esteve...	1'
Josep Rius i Trabat...	2'
Enric de la Fuente...	2'
Climent Basté...	2'
Un madrileny...	2'
Volusia Sudria...	2'
Ignasi Canadell...	2'
Donato Font...	2'
Josep Guarro...	3'
Antoni Vaque...	2'
Josep Amoros...	2'
Artur Valls...	1'
Salvador Piqué...	1'
Meló Ribá...	1'
Antoni Escalá...	1'
Vicenta Castelló...	1'
Jordi N...	1'
Antoni Escalá i Barjau...	0'50
Pepeta Escalá i Barjau...	0'50
Miquel Espina...	5'
Gaietana Persiva...	1'
Enrique Salmer i Salvadó...	1'
Concepció Rius i Muns...	1'
Antoni Tarafa...	1'
Ausel Belsells...	1'
Marc Belsells i Salvadó...	1'
Dependència de la casa Urallia, S. A.	
Senyors del Consell...	50'
Lluís Marsans...	10'
Francesc Genové...	5'
Manuel Verdú...	5'
Xavier Comas...	2'
Isidre Giralt...	1'
J. Puig i Torrents...	1'
Edward Rossell...	1'
Alfred Selva...	3'
Joaquim Martínez...	1'
Francesc Xiqués...	1'
Antoni Martínez i Salvatella...	1'
Francesc Borrell...	3'
Ramon Sanchis...	0'50
Francesc Salvat...	2'
Joan Cora...	2'
Josep Valls...	2'
Josep M. Capella...	2'
Manuel Candevila...	5'
Felip Candevila...	1'
Joan Oliver...	1'
Antoni Riol...	1'
Josep Puig i Boixadit...	5'

Total... 19.727'80
Segueix obrer la subscripció.

CRONICA JUDICIARIA

Assenyalaments per a avui

AUDIENCIA TERRITORIAL
Sala primera. — Mataró. Major quantia. Pere Lloberas contra Dolors Moreno i altres.
Sala segona. — Nord. Incident. Ceferi Ballesteros contra Encoladora Sabadellense.
Nord. Pobresa. Joan Macià contra Isidre Gascó i advocat de l'Estat.
Villafra. — Menor quantia. Josep Boda contra Joan Farré.

AUDIENCIA PROVINCIAL

Sessió primera. — Audiència. Un oral per homicidi per imprudència contra P. Via i dos incidents.
Sessió segona. — Mataró. Un oral per homicidi contra Antoni Tamayo.
Manresa. Un oral per furt contra Carles Bayona.
Sessió tercera. — Granollers. Un oral per furt contra Lluís López.
Lleida. Un oral per falsedat contra Pere Maristany.

JUTJATS

AUTE DE PROCESSAMENT
El jutjat de l'Audiència ha dictat aut de processament contra Joan Gascó Tolón, que fa uns quants dies agredí a la porta de casa seva a Jacint Balle. El jutjat s'hihi a favor de l'autoritat militar.

VISTA ASSENYALADA

Per al dia 29 està assenyalada la causa contra Maria Encarnació López, acusada, entre altres delictes, d'haver mort el germà del seu amant Joaquim Bravo Fernández, guarda de seguretat, en voler entrar per gelosia el seu amant. Se li demana cadena perpètua.

